

ZARZĄD

PREZES

Andrzej Płonka
POWIAT BIELSKI (woj. śląskie)

WICEPREZESI

Tadeusz Chrzan
POWIAT JAROSŁAWSKI

Jan Grabkowski
POWIAT POZNAŃSKI

Jerzy Kolarz
POWIAT BUSKI

Adam Krzysztoń
POWIAT ŁANCUCKI

Krzysztof Maćkiewicz
POWIAT WĄBRZESKI

Marian Niemirski
POWIAT PRZYSUSKI

Sławomir Snarski
POWIAT BIELSKI (woj. podlaskie)

Zbigniew Szumski
POWIAT ŚWIEBODZIŃSKI

CZŁONKOWIE

Mirosław Czapla
POWIAT MALBORSKI

Zbigniew Deptuła
POWIAT MAKOWSKI

Jarosław Dudkowiak
POWIAT GŁOGOWSKI

Ewa Janczar
MIASTO NA PRAWACH POWIATU
m.st. WARSZAWA

Józef Matysiak
POWIAT RAWSKI

Andrzej Nowicki
POWIAT PISKI

Wojciech Pałka
POWIAT KRAKOWSKI

Andrzej Potępa
POWIAT BRZESKI

Radosław Roszkowski
POWIAT PRUDNICKI

Dariusz Szustek
POWIAT ŁUKOWSKI

Tomasz Tamborski
POWIAT KOŁOBZESKI

Mirosław Walicki
POWIAT GARWOLIŃSKI

KOMISJA REWIZYJNA

PRZEWODNICZĄCY

Józef Swaczyna
POWIAT STRZELECKI

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO

Andrzej Szymanek
POWIAT WIERUSZOWSKI

CZŁONKOWIE

Zdzisław Brezeń
POWIAT OŁAWSKI

Andrzej Ciolek
POWIAT GOŁDAPSKI

Zdzisław Gamański
POWIAT CHEŁMIŃSKI

Krzysztof Nosal
POWIAT KALISKI

Andrzej Opala
POWIAT ŁÓDZKI WSCHODNI

Waldemar Trelka
POWIAT RADOMSKI

Bogdan Zieliński
POWIAT WYSOKOMAZOWIECKI

DYREKTOR BIURA

Rudolf Borusiewicz

Or.A.0531/182/23

Warszawa, 19 lipca 2023 roku

Szanowny Pan

Jan Hamerski

Przewodniczący

Komisji Infrastruktury

Senat RP

Szanowny Pan

Zygmunt Frankiewicz

Przewodniczący

Komisji Samorządu Terytorialnego

i Administracji Państwowej

Senat RP

Szanowni Państwo Przewodniczący,

w związku ze skierowaniem do Komisji Infrastruktury oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej **ustawy o szczególnych rozwiązaniach dotyczących regulacji stanu prawnego niektórych dróg ogólnodostępnych** (druk senacki nr 1052, druki sejmowe nr 3278 i 3349), Związek Powiatów Polskich przedstawia opinię wraz z propozycjami poprawek, o treści jak poniżej.

I. Art. 3 ust. 2 nadać brzmienie:

„2. Przez nieruchomość, o której mowa w ust. 1, należy rozumieć nieruchomość utwardzoną, o ukształtowanym przebiegu, użytkowaną jako drogę ogólnodostępną o znaczeniu lokalnym, po której odbywa się ruch pojazdów i pieszych, wykorzystywaną przez nieokreśloną liczbę użytkowników, stanowiącą uzupełnienie sieci dróg służących miejscowym potrzebom, funkcjonalnie zbliżoną do dróg publicznych i połączoną z drogami publicznymi.”.

Uzasadnienie:

Art. 3 ust. 2 stanowi, że przez nieruchomość, o której mowa w ust. 1, należy rozumieć nieruchomość niezabudowaną. Po pierwsze należy wskazać, że w polskim systemie prawa nie funkcjonuje definicja „nieruchomości niezabudowanej”. Próby zdefiniowania tego pojęcia podjęły się sądy administracyjne, jednakże na potrzeby spraw podatkowych. Sądy stawały na stanowisku, że gdy droga jest utwardzona to mamy do czynienia z działką zabudowaną budowlą. W przypadku drogi nieutwardzonej grunt będzie niezabudowany.

Zatem użyte w ustawie pojęcia „nieruchomości niezabudowanej, utwardzonej” mogą pozostawać w kolizji z prawem budowlanym.

Celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się, aby przejmowana droga wykazywała cechy utwardzenia oraz ukształtowanego przebiegu.

Dodatkowo wyraźnego zaakcentowania wymaga, że problemy mogą pojawić się w sytuacji, gdy dana nieruchomość nie będzie w całości spełniała przesłanek określonych w art. 3 ust. 2. Potencjalnie może dojść do sytuacji, w której gmina będzie chciała nabyć na własność nieruchomość, która nie będzie w całości utwardzona lub nie będzie bezpośrednio połączona z drogami publicznymi. Czy taka nieruchomość spełnia przesłanki do nabycia przez gminę? Jak powinien w takiej sytuacji zachować się starosta prowadzący postępowanie, tj. czy wobec braku wymaganych przez nieruchomość cech powinien on wydać decyzję odmowną w odniesieniu do całości nieruchomości?

II. Uwaga dot. art. 4 ust. 2

Przepis zakłada, że decyzję o nabyciu nieruchomości wydaje właściwy miejscowo starosta wykonujący zadania zlecone z zakresu administracji rządowej na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Mając na uwadze orzecznictwo sądów administracyjnych, praktyczny problem może pojawić się w sytuacji, gdy z regulacji omawianej specustawy zechce skorzystać miasto na prawach powiatu.

Omawiany praktyczny problem dotyczyć może w szczególności zagadnienia legitymacji jednostki samorządu terytorialnego do bycia stroną postępowania, prowadzonego przez jej organ wykonawczy. Orzecznictwo sądów administracyjnych konsekwentnie podkreśla, że gmina (powiat) nie może być stroną w postępowaniu administracyjnym (odwoławczym, nadzwyczajnym) w sprawie indywidualnej, w której w pierwszej instancji decyzję wydał wójt, burmistrz lub prezydent, ponieważ nie jest możliwe występowanie organu orzekającego w sprawie jednocześnie w roli strony tego postępowania. Powierzenie organowi jednostki samorządu terytorialnego właściwości do orzekania w sprawie indywidualnej w formie decyzji administracyjnej, niezależnie od tego, czy nastąpiło to na mocy ustawy, czy też w drodze porozumienia, wyłącza możliwość dochodzenia przez tę jednostkę jej interesu prawnego w trybie postępowania administracyjnego, czy też sądowoadministracyjnego (zob. uzasadnienie prawne wyroku NSA z dnia 08.11.2022 r., sygn. akt I OSK 866/22).

Rozważenia zatem wymaga odpowiednie doprecyzowanie przepisu, tak aby miasta na prawach powiatu mogły bez negatywnych konsekwencji w zakresie legitymacji procesowej korzystać z projektowanej specustawy.

Ponadto w ustawie zupełnie pominięto zasady ustalania wysokości dotacji, w związku z nałożeniem na starostów nowego zadania. Zgodnie z art. 167 ust. 4 Konstytucji zmiany w zakresie zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych. Tymczasem w uzasadnieniu do projektu ustawy nie dość, że kosztów tych w ogóle nie wskazano, to dodatkowo zaznaczono, że cyt. *„przewidziane w ustawie postępowanie regulacyjne, funkcjonujące w dość długim horyzoncie czasowym (do końca 2035 r.), nie będzie wymagało dodatkowych nakładów finansowych w sferze zatrudnienia w urzędach gmin i starostwach. Stosowne czynności administracyjne i cywilnoprawne mogą zostać powierzone istniejącym strukturom tych urzędów”*. Z takim stwierdzeniem – jako organizacja reprezentująca interesy powiatów – nie możemy się zgodzić. Żadne postępowanie administracyjne nie jest bezkosztowe. Nie chodzi tylko o koszty pracy ale również o inne koszty administracyjne, a te mogą być duże w przypadku postępowania administracyjnego wymagającego przeprowadzenia rozbudowanego postępowania dowodowego oraz angażującego wiele stron. A właśnie taki charakter będą miały postępowania, o których mowa w art. 4 ustawy. Zwracam uwagę, że już dzisiaj zadania z zakresu administracji rządowej realizowane przez powiaty są skrajnie niedofinansowane.

III. Art. 4 ust. 3 nadać brzmienie:

„3. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) za zgodą rady gminy, może złożyć wniosek o wydanie decyzji o nabyciu nieruchomości najpóźniej do dnia 31 grudnia 2035 r.”.

Uzasadnienie:

Art. 4 ust. 3 powinien przewidywać, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) może złożyć wniosek o wydanie decyzji o nabyciu nieruchomości za zgodą rady gminy. Wskazać należy, że ustawa o samorządzie gminnym w art. 18 ust. 2 pkt 9 ustanawia wyłączną właściwość rady gminy do podejmowania uchwał w sprawach dotyczących zasad nabywania nieruchomości, a do czasu określenia zasad wójt może dokonywać tych czynności wyłącznie za zgodą rady gminy.

Zatem – poprzez analogię do utrwalonych i wynikających wprost z przepisów prawa kompetencji rady gminy, należy zmienić brzmienie przepisu i uregulować, że do nabycia nieruchomości wymagana jest zgoda rady gminy. Tym samym stosowna uchwała rady powinna stanowić załącznik do wniosku kierowanego do starosty o wydanie decyzji w sprawie nabycia przez gminę nieruchomości.

Skutkiem nabycia przez gminę drogi ogólnodostępnej będzie jej zaliczenie z mocy prawa do kategorii dróg gminnych (art. 6 ust. 6 projektu ustawy). Zgodnie z art. 7 ustawy o drogach publicznych zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy. Proponowane przez ZPP brzmienie przepisu pozwoli zachować wpływ rady gminy na sieć dróg gminnych.

IV. Art. 4 ust. 4 nadać brzmienie:

„4. W przypadku, gdy co najmniej 2/3 właścicieli nieruchomości, o których mowa w art. 3 ust. 1, stanowiących dojazd do co najmniej 10 nieruchomości zabudowanych, wystąpi do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 2, wójt (burmistrz, prezydent miasta) składa wniosek o wydanie decyzji o nabyciu nieruchomości w terminie 6 miesięcy od dnia wystąpienia z wnioskiem przez właścicieli nieruchomości, o których mowa w art. 3 ust. 1, albo w tym terminie pisemnie lub w drodze obwieszczenia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej gminy informuje o przyczynach, z uwagi na które wniosek nie może być złożony.”.

Uzasadnienie:

Przepis nie reguluje wprost terminu ani formy w jakich wójt wskazuje przyczyny, z uwagi na które wniosek nie może być złożony. Proponujemy zatem, aby odbywał się w formie pisemnej lub w drodze obwieszczenia zamieszczonego w BIP.

V. W art. 4 ust. 5 dodać pkt 9 o treści:

„9) uchwałę rady gminy w przedmiocie wyrażenia zgody na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 3.”.

Uzasadnienie:

Proponowana poprawka stanowi konsekwencję zmian do art. 4 ust. 3 (uwaga nr III), tzn. że załącznik do wniosku wójta o nabycie nieruchomości powinna stanowić stosowna uchwała rady gminy.

VI. Art. 6 ust. 1 pkt 1 nadać brzmienie:

„1) określenie ukształtowanego przebiegu drogi ogólnodostępnej według stanu na dzień wejścia w życie ustawy poprzez wskazanie nieruchomości lub ich części stanowiących pas drogowy oznaczonych według katastru nieruchomości, które stają się własnością gminy;”

Uzasadnienie:

Art. 6 ust. 1 pkt 1 nakazuje określić w decyzji przebieg nabywanej przez gminę drogi ogólnodostępnej. Z ustawy nie wynika jednak w jaki sposób operacyjnie należy dokonać tego określenia. Wątpliwość jest szczególnie istotna w kontekście treści art. 6 ust. 1 pkt 2 nakazującego wskazanie nieruchomości, które stają się własnością gminy. Skoro droga będąca przedmiotem decyzji nie należała do gminy, to określenie działek przechodzących na własność gminy determinuje jej przebieg – tymczasem określenie przebiegu ma nastąpić niezależnie od wskazania tych działek. Dodatkowo art. 6 ust. 1 pkt 3 nakazuje określenie pasa drogowego, które to określenie będzie zasadniczo wynikało ze wskazania przejmowanych działek – granica pasa drogowego będzie przebiegała bowiem po zewnętrznym obrysie przejmowanych przez gminę działek.

VII. W art. 6 skreślić ust. 6

Uzasadnienie:

Poprawka do omawianego przepisu pozostaje aktualna w przypadku nieuwzględnienia poprawki do art. 4 ust. 3 (uwaga nr III).

Art. 6 ust. 6 przewiduje automatyczne zaliczanie drogi do dróg publicznych. Kompetencja ta, zgodnie z art. 7 ustawy o drogach publicznych, przynależy radzie gminy, a art. 6 ust. 6 pozbawia radę kompetencji w tym zakresie.

Jeżeli art. 4 ust. 3 zostanie uzupełniony o wymóg wyrażenia przez radę gminy zgody na nabycie nieruchomości, to niniejsza uwaga stanie się bezprzedmiotowa. W przypadku nieuwzględnienia poprawki do art. 4 ust. 3, konieczne stanie się wyeliminowanie automatycznego zaliczania drogi do dróg publicznych i skreślenie art. 6 ust. 6, tak aby droga ogólnodostępna była zaliczana do kategorii dróg gminnych na zasadzie określonej w art. 7 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, tj. w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu.

VIII. Art. 7 ust. 1 nadać brzmienie:

„1. Starosta, w terminie 14 dni od dnia wydania decyzji o nabyciu nieruchomości, wysyła tę decyzję wnioskodawcy oraz wysyła zawiadomienie o jej wydaniu właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych tą decyzją na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne.”.

Uzasadnienie:

Przepis został wadliwie skonstruowany. Przewiduje zobowiązanie starosty do doręczenia decyzji określonym podmiotom w terminie 14 dni od jej wydania. Mając na uwadze przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, które regulują kwestię doręczeń, wskazać należy, że nie można zobowiązać organu do doręczenia decyzji (wg rygorów określonych w Kpa) w określonym terminie. Starosta nie ma bowiem wpływu na to kiedy adresat odbierze przesyłkę.

Dopuszczalne i poprawne legislacyjnie byłoby ewentualne zobowiązanie starosty do wysłania decyzji w terminie 14 dni od dnia jej wydania.

IX. Skreślić art. 8

Uzasadnienie:

Przewidywana instytucja przymusowego wykupu części nieruchomości funkcjonuje w polskim systemie prawnym m.in. w przypadku podziału nieruchomości. Natomiast przedmiotem omawianej ustawy jest uregulowanie stanu prawnego już istniejących dróg, tj. istniejących od co najmniej 20 lat śladów drogowych. Oznacza to, że skoro określona droga jest powszechnie używana przez określony czas, to nie mogły

pogorszyć się warunki korzystania z działki do niej przyległej. Jedynym skutkiem omawianego projektu jest uporządkowanie stanu dróg, tj. przejście własności gruntu drogowego na rzecz gminy.

X. Uwaga o charakterze ogólnym do art. 9

Przepis określa zasady postępowania w zakresie ustalenia odszkodowania za przejęte nieruchomości, które prowadzić będzie starosta i właśnie ten organ ma ustalić wysokość odszkodowania w drodze decyzji.

Podobnie jak w przypadku uwagi nr II dot. art. 4 ust. 2, praktyczny problem może pojawić się w sytuacji, gdy z regulacji omawianej specustawy zechce skorzystać miasto na prawach powiatu.

W uchwale składu siedmiu sędziów NSA (uchwała z dnia 16.02.2016 r., sygn. akt I OPS 2/15) stwierdzono, że „Powiat nie ma legitymacji procesowej strony w sprawie o ustalenie wysokości odszkodowania od powiatu za nieruchomość przejętą pod drogę publiczną, która stała się własnością powiatu, jeżeli decyzję wydaje starosta na podstawie art. 12 ust. 4a w zw. z art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym”.

Rozważenia zatem wymaga (w przypadku nieuwzględnienia propozycji poprawki dot. skreślenia w całości art. 9 – uwaga nr XI) odpowiednie doprecyzowanie przepisu, tak aby miasta na prawach powiatu mogły bez negatywnych konsekwencji w zakresie legitymacji procesowej korzystać z projektowanej specustawy.

Zwracamy ponadto uwagę, że w przypadku dróg o nieuregulowanym stanie prawnym, wskazany przepis w praktyce zniechęci gminy do składania wniosków o nabycie własności nieruchomości. O ile bowiem dotychczasowi właściciele mogą być zainteresowani przejęciem drogi przez gminę i zgodzić się na ustalenie odszkodowania w wysokości symbolicznej złotówki, o tyle we wskazanym przypadku gmina będzie musiała zabezpieczyć w budżecie środki na ewentualne odszkodowania.

XI. Skreślić art. 9

Uzasadnienie:

Uporządkowanie stanu dróg w myśl ustawy powinno odbywać się bez odszkodowania.

Proponowany model został ukształtowany w oparciu o zasiedzenie z elementami wywłaszczenia za odszkodowaniem.

W przypadku stwierdzenia zasiedzenia nowy właściciel nie jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania na rzecz poprzedniego właściciela, a projektowana ustawa przewiduje właśnie obowiązek zapłaty przez gminy odszkodowania na rzecz dotychczasowych właścicieli.

Skutki tej regulacji mogą być następujące – potencjalne roszczenia cywilne co do zasiedzenia wygasły, a ustawa ustanawia je na nowo.

XII. Art. 9 ust. 2 nadać brzmienie:

„2. Jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o nabyciu nieruchomości stała się ostateczna, nie dojdzie do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, wysokość odszkodowania ustala w drodze decyzji starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej w terminie 30 dni na wniosek wójta lub dotychczasowego właściciela, użytkownika wieczystego lub osoby, której przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości.”.

Uzasadnienie:

Poprawka pozostaje aktualna w przypadku nieuwzględnienia poprawki dot. skreślenia całego art. 9 (uwaga nr XI).

Projektowany artykuł stanowi, że jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o nabyciu nieruchomości stała się ostateczna, nie dojdzie do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, wysokość odszkodowania ustala starosta w drodze decyzji w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.

Treść przepisu nie wskazuje jednak, czy ww. postępowanie toczyć się ma z urzędu, czy też na wniosek. Logiczne wydaje się zatem, że postępowanie dot. ustalenia wysokości odszkodowania powinno być wszczynane na wniosek podmiotów uprawnionych (tj. gminy lub dotychczasowego właściciela). Przepis w aktualnym brzmieniu jest nieprecyzyjny, szczególnie że nakłada na starostę obowiązek wydania decyzji w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania, które – jak wskazano powyżej – powinno być postępowaniem wnioskowym.

Ponadto w przepisie należy doprecyzować, że również prowadzenie postępowań w zakresie ustalenia odszkodowania stanowi zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej.

XIII. Art. 9 ust. 3 nadać brzmienie:

„3. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 2, ustala się na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o nabyciu nieruchomości przez organ pierwszej instancji oraz według jej wartości w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 2. Nie uwzględnia się wzrostu wartości nieruchomości spowodowanego trwałymi nakładami poczynionymi po utracie przez osobę uprawnioną władztwa nad nieruchomością gruntową. Wysokość odszkodowania podlega waloryzacji na dzień wypłaty według zasad obowiązujących w przypadku zwrotu wywłaszczonych nieruchomości.”.

Uzasadnienie:

Poprawka pozostaje aktualna w przypadku nieuwzględnienia poprawki dot. skreślenia całego art. 9 (uwaga nr XI).

Obowiązek sporządzenia operatu powinien być wyłączony w przypadku, o którym mowa w ust. 1. Jaki jest sens uzgodnienia wysokości odszkodowania w trybie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli z ust. 3 wynika,

że wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1 i 2 ustala się na podstawie operatu szacunkowego sporządzanego przez rzeczoznawcę majątkowego.

Dodatkowo, specustawa nie przewiduje źródeł finansowania przedsięwzięć realizowanych na jej podstawie, w szczególności nie określa kto ponosi koszty sporządzenia operatu szacunkowego.

Orzecznictwo sądów administracyjnych stoi na stanowisku, że obowiązek pokrycia wydatków związanych ze sporządzeniem operatu szacunkowego dla potrzeb ustalenia odszkodowania za nieruchomość przejętą pod drogę gminną, spoczywa na staroście. Nadto, wszelkie obowiązki nakładane na strony postępowania winny znajdować umocowanie w normach prawnych, a w sytuacji pojawiających się wątpliwości interpretacyjnych nie jest uzasadnione ich rozstrzyganie na niekorzyść stron postępowania (zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 06.09.2013 r., sygn. akt II SA/Kr 714/13).

XIV. W art. 9 skreślić ust. 9

Uzasadnienie:

Poprawka pozostaje aktualna w przypadku nieuwzględnienia poprawki dot. skreślenia całego art. 9 (uwaga nr XI).

Proponowany mechanizm zabezpieczający środki na odszkodowanie w budżecie gminy jest pozbawiony sensu. Otóż może dojść do potencjalnej sytuacji, w której niemożliwe będzie ustalenie właściciela (lub właścicieli) nieruchomości. Skutkować to będzie tym, że odszkodowanie nie zostanie faktycznie wypłacone. Jednakże środki na odszkodowanie będą musiały zostać zabezpieczone w budżecie ze wszystkimi dla niego skutkami.

Spowoduje to sytuacje, w których gminy zaplanują wydatki, których nigdy nie wykonają. Nadto, gminy będą zobowiązane do wyliczenia odszkodowań według bieżących cen nieruchomości i takie właśnie kwoty będą sukcesywnie przewidywane w projekcie budżetu na kolejne 6 lat z pełną świadomością ich faktycznego zdeponowania, bez faktycznego wykorzystania. W praktyce utrudni to zbilansowanie budżetu i pogorszy wskaźniki budżetowe.

XV. Art. 12 nadać brzmienie:

„Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.”.

Uzasadnienie:

Projektodawcy wskazują, że starostowie mają prowadzić postępowania i wydawać decyzje o nabyciu nieruchomości przez gminy jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. Oczywistym jest, że wszystkie jednostki samorządu terytorialnego aktualnie znajdują się w środku roku budżetowego. Wejście ustawy w życie jeszcze w 2023 r. spowoduje, że starostowie będą zobowiązani do realizowania wniosków wójtów i prowadzenia przedmiotowych postępowań. Bezspornym jest, że projekt ustawy nie przewiduje jakichkolwiek dodatkowych środków dla powiatów na realizację nowego zadania, zatem wejście ustawy

w życie w bieżącym roku odniesie ten skutek, że gminy będą nabywać drogi dzięki zaangażowaniu przez powiaty środków własnych.

Zatem zasadne jest, aby ustawa weszła w życie w 2024 r., który jednocześnie będzie nowym rokiem budżetowym, a powiaty będą mogły liczyć na odpowiednie zwiększenie dotacji na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Związku Powiatów Polskich

Andrzej Piłonka